שידור

צל"ש

גיבעת התחמושת

● לבימאי **חיים שריר** על סירטו אוי לי שזכיתי לכך, שבו הביא בערב יום־הזיכרון את סיפור הנופלים בגיבעת־התחמושת, ירושלים, במילחמת ששת הימים. בסרט זה, בניגוד לסרטי זיכרון ומילחמה אחרים מהשנים האחרונות, הדגישים בתישפוכת לאומנית וסיסמות חלולות, הצליח הבימאי לשמור על המידה האנושי ועל דמות האדם כנשק בה"א הידיעה של ישראל.

אנשי הדממה

● לתוכנית חיים שכאלה, שאירחה ב־יום־העצמאות אחרי־הצהריים את אלוף (מיל') **יוחאי בן־נון**, תוך שהעלתה פרשת־חיים מרתקת, אשר חשפה אל מול המצלמות האלקטרוניות את גזע אנשי־הדממה, את לוחמי הקומנדו הימי. התוכנית חשפה את דיוקנו של אלוף בצה"ל

אלוף (מיל.) בן־נון
כנות וחדרה

וגיבור־ישראל — השונה מאוד־מאוד מ־התדמית של אנשי־הצבא בעשור האחרון. הכנות והחדרה, אשר אפיינו את הופעתו של בן־נון — כמו חשפו אמת של דור שלם, המעדיף את העשייה ה־יומיומית על דברי־רהב. חסרונה היחיד של התכנית היה קולו המאנפף של מפקה ומגישה, **עמוס אטינגר**, שהיווה ניגוד משווע לחיים שכאלה שהוצגו לפני הצופים.

צל"ג

העצמאות כמערבון

● להנהלת הטלוויזיה הישראלית, אשר אינה מסוגלת להתמודד, בכלי המופקד בידיה, בנושא עמוק ומורכב כעצמאות ישראל, המעדיפה למצוא פתרון קל, באמצעות שני סרטים הוליוודיים, זולים למדי ולא־מדוייקים על מילחמת־העצמאות כפיתרון. הסרט המטופש להחריד הטל צל ענק והסרט חרב במידבר, שהיוו את גולת־הכותרת של מישדרי יום־העצמאות בטלוויזיה, היו בבחינת מערבונים אמריקאים רדודים, שהציגו את מילחמת־העצמאות, ואת עצמאות ישראל — כקיטש סכריני. הבאת סרטים אלה למסך הקטן מסמלת את הרדידות, חידלון־היצירה, אי־האיכפתיות והנפילה המאפיינים את הטלוויזיה הישראלית, השוקעת במהירות, בפרוס השנה ה־34 למדינת־ישראל.

מאחרי הקלעים

רק לא בשבת ובחג

משהו לא טבעי מתרחש בחדר־החדשות של הטלוויזיה הישראלית. מישהו חושש לעורר מפני אימתו של חבר הוועד־המנהל, **אהרון פאפו**. הנורמות הדיווחיות הטבעיות חדלו לשמש אורים ותומים במחלקת־החדשות של הטלוויזיה הישראלית.

בשבוע שקדם ליום־העצמאות, בלט חידלונה של מחלקת־החדשות בטלוויזיה, בעיקר בכל הקשור לדיווח על המתרחש בגדה המערבית. התנגשויות יומיומיות בין תושבי הגדה המערבית לבין כוחות צה"ל, אשר דווחו בהרחבה בעולם — וששודרו בין השאר בטלוויזיה הירדנית, בכתבות של רשתות־השידור האמריקאיות הגדולות

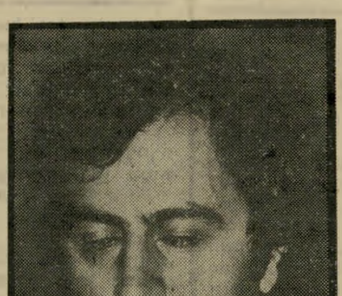

כתב־שטחים חלבי
פרופיל נמוך מאוד

קים המוגיים. בעוד שצוותי טלוויזיה זרים סיקרו ביום־העצמאות תקריות־דמים שהתרחשו בגדה המערבית וברצועת עזה, ואלה נראו על מסכי־עמאן — הרי שהדיווח הישראלי המצולם השתלב במחול־השדים הפטריוטי הנלוז, שהרעיד את מנורות מסכי־הטלוויזיה בישראל.

תחזית פוליטית

פינויו של מידבר־סיני בידי צה"ל ומסירתו לידי מצריים — לא הותירו את המירקע בלא ניתוח פלאסטי. צופים חדי־עין הבחינו עד מהרה, כי הטלוויזיה הישראלית יוצרת גבולות וממסדת אותם במהירות העשויה לעורר את קינאתם של כמה מדינאים.

סירטוני תחזית־מזג־האוויר של מבט שירתו את הפוליטיקאים והפכו תחזית מדינית. את התמונות שתיארו את „צפון סיני" ו„אופירה" המירו תמונות המתארות

— לא הוקרנו לתושבי־ישראל.

ניסיונו התוקפני של פאפו להוציא את כתב־השטחים **רפיק חלבי** ממעגל כתבי הטלוויזיה, הטיל אימה על מישהו, שהעדיף לשמור על נוכחותו של חלבי ב־פרופיל נמוך. פרופיל זה של חלבי הצטרף לימי סוף־השבוע והחגים, שבהם הוא נח בכפרו בכרמל — ימים, שבהם הטלוויזיה התרגלה שלא לדווח את המתרחש בגדה המערבית בכלל — והשטחים הכבושים נותרו בלא דיווח מינימלי. גם כשדיווח חלבי — כמו ברפיח — היה ברור שגם עליו נפלה האימה.

מצב זה של אי־דיווח בשבתות ובחגים — הגיע לשיאו במהדורות החדשות של יום־העצמאות, אשר העדיפו להמחיש את מדיניות בת־היענה, הטומנת ראשה בחול, ולדווח אירועים תגיגיים בלבד, החל בזיקוקין די־נור וכלה בשיגור כתבים אל חניוני־יער, שבהם ערך עם־ישראל פיקני־

והמדווחות על מזג־האוויר ב„השומרון", לנוחיותם של המתנחלים באיזור זה (ראה יומן אישי).

כאשר נשאל מנהל־הטלוויזיה, **טוביה סער**, על מפת מזג־האוויר החדשה, השיב: „מזמן רציתי לשנות את סרטי מזג־האוויר ולעדכנם. הזדמנות נאותה לכך היתה מסירת סיני למצריים. התאמנו את סירטוני המזג־אוויר גם לעידן הצבע של הטלוויזיה. אין כל משמעות מדינית לתו־ספת הדיווח על הרי־שומרון."

הסבר פחות נאיבי לתחזית הפוליטית הבריאה דוברת רשות־השידור, **אריאלה רכדר**, שהבהירה בגילוי־לב: „לפני יותר ממחצית השנה היו חברים של מליאת רשות־השידור, שהעלו את נושא אי־הכללת השומרון בתחזית מזג־האוויר של הטלוויזיה. הוחלט להמליץ על הכנסת תחזית זו, לאחר שנוסף על כך הגיעו ל־מישרדי רשות־השידור מאות פניות מ־תושבי הרי־שומרון, על אי־הכללת איזורם בסירטוני תחזית מזג־האוויר של ה־טלוויזיה. ניצלנו את החזרת סיני, כדי לממש המלצות אלה."

פסקול

הסולחה

כתב־הרדיו **דויד ויטסטום**, זכה במיכרז־הרדיו לאיוש נקודת בין, במקומו של **צבי לידר**, העומד לשוב בקרוב ארצה ●● במהלך סיקורו את פינוי ימית, החליט קצין־הביטחון של רשות־השידור להפקיד שני שומרי־ראש על כתב הטלוויזיה **יגאל גורן**, בשל איומים שהופנו אליו מטעמם של אנשי עצירת־הנסיגה־מסיני. לא ברור מדוע אלה לא היו מרוצים מגורן, ששירת אותם היטב ●● המחלוקת התוקפנית בין ראש השול־

חן הצבאי בטלוויזיה, **רון בן־ישי**, ובין כתב־המישטרה, **דן סממה**, יושבה ערב יום־העצמאות בלישכתו של מנכ"ל רשות־השידור, **יוסף לפיד**, אחרי שהמנכ"ל הפשיר את הקרח בין שני הנצים. בסופה של אותה פגישה הבהיר בן־ישי כי השידור שאין בסיס מוצק להאשמותיו על קשריו של סממה עם סוכנות הידיעות הצרפתית. יחד עם זאת, לא ברור מה יש בכוונת הנהלת רשות־השידור לעשות בעניין דליפת הסקופים מחדר־החדשות של הטלוויזיה ●● סרט הטלוויזיה גולדה, שהוקרן בשבוע שעבר בארצות־הברית על שני חלקיו, יוקרן בקרוב בארץ. מפיק הסרט, **הארווי בנט**, החליט להעניק מישדר זה במתנה־ללא־תמורה להנהלת הטלוויזיה הישראלית ●● עיריית ירושלים שוקלת את האפשרות להיות העיר הראשונה בישראל שתתקין תקנות בדבר התקנת מערכות־תשתית לטלוויזיה־בכבלים בעיר, במיסגרת סלילת כבישים חדשים ●● בדיחה שנפוצה בין העובדים הזוטרים של הטלוויזיה מספרת על תשדיר־שירות דימיוני שהטלוויזיה יכולה להפיק, שבו ייאמר: „משלמי החצי השני של אגרת הטלוויזיה — יזכו בשידור שני של תוכניות־טלוויזיה ישנות" ●● **הת־נצלות**: בידיעה שפורסמה בשבוע שעבר במדור זה על מנהל־הטלוויזיה, **טו־ביה סער**, כאילו הוא משחק דומינו במערכת התל־אביבית של הטלוויזיה, היה אי־דיוק. הבהיר סער: „מזה שנה איני משחק דומינו במערכת־הטלוויזיה בתל־אביב. אין זה נאה שמנהל־טלוויזיה ישחק דומינו עם עובדי־הטלוויזיה, ובוודאי שאין הכרעות טלוויזיוניות נחתכות במישחקי־דומינו שאינם מתקיימים. פעם, בעבר הרחוק, בהיותי ראש־מערכת־תל־אביב של הטלוויזיה, נהגתי לשחק דומינו עם העובדים, מתוך מטרה חינוכית בלבד..."

ראש־שולחן בן־ישי
אין בסיס להאשמות

שקר בימית

במהדורות חדשות־הטלוויזיה של צהרי יום־העצמאות, במהלך דיווח מטקס של קבלת החיילים המצטיינים בצה"ל על־ידי נשיא־המדינה, פנה כתב־הטלוויזיה, **אבי גוטי**, אל אחד החיילים המצטיינים אשר השתתף בפינוי ימית, ושאלו על תחושותיו בימי „הטראומה של ימית".

גוט חזר בשאלתו על המגמה אשר איפיינה את הטלוויזיה בחודשיים האחרונים — היסחפות בידי גורמים שילטוניים לשם יצירתה של „טראומה לאומית" שלא היתה ולא נבראה. למרות טענתם של ראשי הטלוויזיה, כי הטלוויזיה אך ורק דיווחה על המתרחש בימית ושכנותיה — היה זה דיווח שיקרי בעיקרו, שהשתתף בפועל בפיברוק האווירה ההיסטורית.

הזיכוח על השאלה אם לפוצץ את ימית או לא, לא הגיע כלל אל המירקע. הוא פשוט לא היה קיים בעיניו של המסקר העיקרי **יגאל גורן**. גם הדיווח על ההצגה הגדולה של עוצרי־הנסיגה היה חלקי, והגיע לשיא הגיחוך כאשר נראה אותו המתנחל צועק כמה פעמים מעל לגג: „אל תגעו באשתי... זה ביתי... אני מתגורר בו כבר חודשיים..." הכתב המדווח לא ניחן בכוחות־שכל להבין כי אינו מדווח על „טראומה" אלא על הצגה — מבלי להציע זאת כהצגה. גם תמונות־הזוועה, שבמהלכן נראו המתבצרים בימית מתעללים בחיילי צה"ל — דווחה בהתאם למסורת הדיווח הנוצרת במחלקת־החדשות של הטלוויזיה — כהתנגדות פאסיבית.

לשיאה הגיעה הצגת ימית ב„עימות הטלוויזיוני" בין מפקד פיקוד־דרום, אלוף חיים ארז, ובין רבה של ימית, הרב אריאל. קטע ההתחפדות, שבו מחל הרב־הלאומן לאלוף בשל דמעות שנראו בעיני האלוף — סימלה את הגרוטסקה של בור־אי־המיתוסים מהטלוויזיה הישראלית.

פרט אחד שכחו כתבי הטלוויזיה: בימית היה מדובר באנשים שהתקוממו נגד מרותה של הממשלה החוקית בישראל — דבר שנעלם משום מה מעדשות מצלמותיהם.

אחד השפויים שנותרו במחלקת החדשות הגיב על חיזיון זה במילים: „מי שברא מיתוסים — גם יאכל את המיתוסים."

כתב־מועמד גוט
„אל תגעו באשתי!"